

РЕШЕНИЕ

№ 1251

гр. Варна, 13.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 12 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Десислава Й.ова

при участието на секретаря Станислава Ст. Стоянова
като разгледа докладваното от Десислава Й.ова Гражданско дело № 20223110105108 по описа за 2022 година

Съдът е сезиран от ЗК „*“ с иск по реда на чл. 422 ГПК с правна квалификация по чл.410 КЗ срещу И. С. Я. за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от **175,00 лв.** (сто седемдесет и пет лева), представляваща изплатено от ищеца застрахователно обезщетение въз основа на сключена застраховка „Каско“ на МПС, обективизирана в застрахователна полица № *, със срок на валидност от 20.03.2016 г. до 19.03.2017 г. във връзка настъпило на 28.06.2016 г., около 07:05 часа, в гр. *, на около 10м преди кръстовище с бул. “*” ПТП по вина на И. С. Я., който като водач на велосипед “*”, залитнал и паднал върху спрелия и изчакващ светофава на пътното платно л.а. “*” рег.№ В *, собственост на “*” АД, управляван от Т. П. Т. с ЕГН *****, и му причинява щети, като ЗК „*“ АД е заплатило на дружеството обезщетение с платежно нареждане на 10.07.2016 г. сумата от 175,00 лв., ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда – **15.12.2020 г.**, до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 410 от ГПК, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 262363/16..12.2020 г. по ч.гр.д. 15990/2020 г. по описа на ВРС, 8 състав.

Ищецът твърди, че на 28.06.2016 г., около 07:05 часа, в *, на около 10м преди кръстовище с бул. “*”, по вина на И. С. Я., който като водач на велосипед “*”, залитнал и паднал върху спрелия и изчакващ светофава на пътното платно л.а. “*” рег.№ *, собственост на “*” АД, управляван от Т. П. Т. с ЕГН *****, и му причинява щети. Сочи се, че лек автомобил “*” модел “*”, рег.№ * бил застрахован при ищцовото дружество по договор за имуществена застраховка „Каско“, поради което при него била заведена щета за причинените вреди на автомобила /деформация на преден десен калник и капак/ и било определено и заплатено застрахователно обезщетение за отстраняване на вредите в размер на 175,00 лв. на 07.07.2016 г. Сочи се, че съобразно съставения протокол за ПТП на велосипеда, модел „Крос“, към момента на произшествието не била сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“, с оглед на което има право да получи заплатената сума от причинителя на вредата. Поради това ищецът моли ответникът да бъде осъден да му плати претендираните суми.

От ответника, чрез назначение му особен представил не е подаден отговор на исковата молба в срока по чл.131 ГПК.

В първото по делото съдебно заседание особения представител сочи, че оспорва исквата молба.

Варненския районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните съгласно чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното:

Предявен е установителен иск по реда на чл. 422 ГПК с правна квалификация по чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ

В тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване следното: 1. наличие на застрахователно правоотношение между него и увреденото лице по договор за имуществена застраховка на лек автомобил “*” модел “*”, рег. № * към датата на настъпване на произшествието; 2. заплащането на застрахователно обезщетение и неговия размер, 3. настъпването на застрахователно събитие по имуществената застраховка - настъпването на пътнотранспортното произшествие и неговия механизъм; 4. причинените вреди и техния размер; 5. причинна връзка между произшествието и вредите; 6. противоправно и виновно поведение на водача на велосипеда - ответника, за който не е бил налице валиден договор за застраховката „Гражданска отговорност“.

Вината на прекия причинител на вредата се предполага на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД, като оборването на презумпцията е в тежест на ответника при условията на обратно пълно доказване.

В тежест на ответника е да докаже, че е заплатил претендираната сума.

По делото безспорно се установява, че към момента на настъпване на процесното ПТП 28.06.2016 г. за л. а. „*” рег. № * е действала застраховка „Каско“, сключена с ищец с полица със срок на действие 20.03.2016-19.03.2017 г. /л. 9/

От уведомление за щети по МПС се установява, че за вредите вследствие на процесното ПТП е образувана преписка за щета 0003-1261-16-451493. Съставен е опис към претенцията, в който е посочено, че са увредени предния десен калник и предния капак.

По делото се установява, че за ремонт на автомобила на собственика е заплатена сумата от 175,00 лв. през м. 07.2016 г. – преводно нареждане на л. 16 от делото.

По делото е представен протокол за ПТП 1644412 от 28.06.2016 г., съставен от младши инспектор *, от който е посочено че на същата дата в гр. * на кръстовището с бул. „* на пешеходната пътека е настъпило ПТП с участник лек автомобил „*” рег. № В */ участник 2/ и велосипед управляван от И. С. Я. / участник 1/, като е посочено, че участник 1 при преминаване на пътното платно е загубил равновесие и е паднал върху участник 2. Съставена е схема на местопроизшествието / посетено на място от полицейския орган/.

По делото е прието заключение по авто-техническа експертиза, което следва да бъде кредитирано като пълно, обективно и безпристрастно дадено, от което се установява, че на 28.06.2016 г., в гр. Варна на ул. „*” на кръстовището с бул. „*” е настъпило ПТП между автомобила и велосипеда при възприет механизма, описан в протокола за ПТП. В резултат на ПТП са реализирани щети по предния капак и предния десен калник на автомобила. При съпоставка на уврежданията на пострадалия автомобил, вещото лице е посочило, че вредите съответстват на посочения в протокола механизъм. Изчислено е, че общата стойност за възстановяване на автомобила по средни пазарни цени на труд и части е в размер на 418,37 лв.

По делото е разпитан един свидетел по искане на ищеца – Т. Т., който излага, че е станал свидетел на идентично ПТП скоро, а не 2016 г. - имало велосипедист, който се ударил в такси срещу „Базар Левски“, а свидетелят карал камион, поради което станал свидетел.

При предявяване на ПТП № 1644412/08.06.2016 г. свидетелят сочи, че в протокола са неговите данни, карал такава кола /такси/ от края на 2015 г./началото на 2016 г. до м. 02.2017 г., но за такова произшествие няма спомен и подписа и почерка в протокола не са негови. Соци, че не си спомня за ПТП с този автомобил през 2016 г., а разказва, че докато карал тази кола- Д* е имал само един инцидент с моторче, което се ударило колата на ул. „*” и й било счупено огледало.

Протоколът за ПТП, издаден от служител на МВР в кръга на правомощията му в установената форма и ред, при задължително посещение на мястото на ПТП, представлява официален свидетелстващ документ. В този случай съставителят удостоверява пряко възприетите от него факти при огледа, относими за определяне на механизма на ПТП, като разположението на МПС, участници в ПТП, характер и вид на нанесените щети, състояние на пътя, пътни знаци и маркировка на мястото на произшествието и др. Вписаните в

протокола обстоятелства може да не са достатъчни за установяване на пълния механизъм на ПТП, поради което дори при липса на оспорване на верността на протокола, ищецът, претендиращ обезщетение във връзка с увреждането, носи доказателствената тежест за установяването му посредством ангажирането и на други доказателства – показания на свидетели и/или експертни заключения, ако преценката на фактите, от значение за механизма на ПТП, изисква специални познания, които съдът не притежава. При неоспорване на автентичността на протокола и обстоятелствата, определящи го като официален документ, страната, на която същият се противопоставя, може да оспори верността на удостоверените в него факти, но следва да проведе пълно обратно доказване, с оглед обвързващата материална доказателствена сила на документа /Решение № 24 от 10.03.2011 год. на ВКС по т.дело № 444/2010 год., I т. о., ТК, Решение № 85 от 28.05.2009 год. на ВКС по т.дело № 768/2008 год., II т. о., ТК, Решение № 73 от 22.06.2012 год. на ВКС по т.дело № 423/2011 год., I т. о., ТК, Решение № 98 от 25.06.2012 год. на ВКС по т.дело № 750/2011 год., II т. о., ТК и Решение № 15 от 25.07.2014 год. на ВКС по т.дело №1506/2013 год., I т. о., ТК/.

В конкретния случай, съдът намира, че се доказва безпротиворечиво механизма на настъпване на произшествието и конкретно, че то е настъпило при противоправно поведение на ответника изразяващо се в нарушаване на правилата за движение по пътищата тъй като велосипедиста е преминал по пешеходна пътека в противоречие със забраната на чл.81, т.5 ЗДвП. Доказателство за механизма на настъпване на произшествието е представения протокол за ПТП. Последният се ползва с материална доказателствена сила за възприетите от полицейския орган обстоятелства. В случая е посочено, че мястото е посетено от полицейски органи, които са възприели непосредствено мястото на настъпване на произшествието, а именно пешеходната пътека, намираща се на кръстовището. От полицейските органи са констатирани вредите върху автомобила, които са могли да бъдат непосредствено възприети и които се установяват безспорно при анализ на всички събрани доказателства. Въз основа на експертното заключение може да се направи извод, че вредите по предните капак и калник на автомобила биха могли да се получат при описания от ищеца начин – залитане и падане на велосипедист върху автомобила.

Разпитания по делото свидетел излага, че не е бил участник в ПТП по описания от ищеца механизъм в качеството му на участник, като водач на автомобила. Тези твърдени на свидетеля не се подкрепят от събраните по делото писмени доказателства, а именно уведомлението за настъпилата щета, адресирано до ищеца именно от свидетеля ведно с приложените СУМПС и контролен талон 9336076/15.05.2007 г. / издадени на ищеца при сравнени на ЕГН/, с оглед на което съдът не дава вяра на показанията на свидетеля. Последният потвърждава, че към датата на настъпване на произшествието е управлявал процесния автомобил като таксиметров, негови са данните за лицето, което е подало уведомлението за щета. Следва да се посочи, че по отношение на участниците в ПТП протокола има материална доказателствена сила, тъй като посетилите мястото полицейски органи непосредствено са възприели лицата.

Ответникът не е провел насрещно доказване, с което да опровергае вписаните в протокола за ПТП обстоятелства по настъпване на произшествието. Не е оспорен подписа на ответника в протокола за ПТП. От протокола за ПТП и изслушаната експертиза, съдът извежда заключение, че произшествието е причинено, докато Я. е управлявал велосипеда / като участник в ПТП е посочен „велосипед“/, ответникът не е ангажирал доказателства в момента на произшествието да е бутал велосипеда, в който случай би имал качеството на пешеходец / чл.107, т.2 ЗДвП/. Режимът на движение на тези превозни средства е различен от този на пешеходците. Поначало пешеходните пътеки са предназначени за преминаване на пешеходци, а не водачите на ППС. Ответникът като велосипедист се е движел по пешеходната пътека, управлявайки велосипед, с което е нарушил чл. 81, т. 5 от ЗДвП да управлява превозно средство на място, предназначено само за пешеходци, каквото е пешеходната пътека, съгласно пар. 6, т. 54 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, като част от пътното платно за движение, очертана или не с пътна маркировка и сигнализирана с пътни знаци, предназначена за преминаване на пешеходци.

Вината на велосипедиста се предполага на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД, като от страна на ответника, върху когото пада доказателствената тежест, не са ангажирани доказателства, оборващи презумпцията.

Допуснатите от ответника нарушения на посочените правила е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат.

При изложеното съдът намира, че е възникнало вземане по смисъла на чл. 410, ал.1, т.1 КЗ в полза на застрахователя по имуществената застраховка срещу делинквентата.

По отношение на размера на дължимото обезщетение.

Видно от заключението на съдебно-автотехническата експертиза стойността на ремонта, необходим за отстраняване на щетите на лек автомобил „Дачия Логън“, изчислена по средни пазарни цени към датата на застрахователното събитие, е 418,37 лв.

Съгласно нормата на чл. 410, ал.1 КЗ се предвижда, че застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Съгласно чл. 499, ал. 2, изр. 1 КЗ при вреди на имущество обезщетението не може да надвиши действителната стойност на причинената вреда. В чл. 400, ал. 1 и 2 КЗ е регламентирано, че за действителна застрахователна стойност се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество, а за възстановителна - стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка. Тоест при определяне размера на дължимото застрахователно обезщетение в случаите, при които не се касае за тотална щета, а за причинени частични повреди, следва да бъде съобразена стойността на ремонта на съответното имущество, който е необходим за пълното му възстановяване във вида и качеството от преди произшествието, определена по средни пазарни цени към датата на застрахователното събитие

С оглед нормата на чл. 410 КЗ, в случая за ищеца е възникнало вземане срещу ответника за сумата 175,00 лева – заплатената стойност на ремонта на автомобила, която е по-ниска от средната пазарна стойност на вредите.

Като законна последица от уважаването на иска и доколкото това изрично е поискано от ищеца върху сумата 175,00 лева следва да бъде присъдена законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК – 15.12.2020г. до окончателното й изплащане.

Предвид изхода на спора / и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените от него съдебни разноски. В исковото производство са сторени разноски за държавна такса /25,00 лв./, депозит за вещо лице по съдебно-автотехническата експертиза /250,00лв./ и депозит за особен представител / 150 лв./- общо **425,00 лв.** Ищецът е заплатил депозит за особен представител от 300 лв., но съдът намира, че на особения представител следва да се определи и заплати възнаграждение от 150,00 лв. / половината от първоначално определеното/, тъй като той не е подал отговор на исковата молба, а се е явил само в откритото съдебно заседание. Останалата сума от 150 лв., което не следва да се изплаща на особения представител, подлежи на връщане на ищеца при депозиране на молба в този смисъл. На ищеца не се присъждат разноски по внесения депозит за свидетел, тъй като последният не е поискал заплащане на възнаграждението и сумата подлежи на връщане на страната, при депозиране на молба с такова искане и посочване на банкова сметка.

С оглед даденото задължително тълкуване в Тълкувателно решение № 4/ 2014 г. на ОСГТК на ВКС относно разпределението на отговорността за разноски, направени в заповедното производство, настоящият състав следва да постанови осъдителен диспозитив, с който да се произнесе по този въпрос.

В заповедното производство по гр.д.15990/2020 г. по описа на ВРС, 8 състав ищецът е сторил разноски в размер на 25 лв.- държавна такса и 50 лв.- юрисконсултско възнаграждение или общо **75,00 лв.**, които следва да се присъдят на ищеца.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че И. С. Я., ЕГН:*****, гр. * дължи на **
АД, ЕИК: *, със седалище и адрес на управление гр. *по предъявения иск по реда на чл. 422 ГПК с правна квалификация по чл.410 КЗ сумата от **175,00 лв.** (сто седемдесет и пет лева),

представляваща изплатено от ищеца застрахователно обезщетение въз основа на сключена застраховка „Каско“ на МПС, обективизирана в застрахователна полица № *, със срок на валидност от 20.03.2016 г. до 19.03.2017 г. във връзка настъпило на 28.06.2016 г., около 07:05 часа, в гр. *, на около 10м преди кръстовище с бул. “*” ПТП по вина на И. С. Я., който като водач на велосипед “*”, залитнал и паднал върху спрелия и изчакващ светофара на пътното платно л.а. “*” рег.№ *, собственост на “*” АД и му причинява щети, като “*” АД е заплатило на дружеството обезщетение с платежно нареждане на 10.07.2016 г. сумата от 175,00 лв., ведно със законна лихва върху главницата , считано от датата на подаване на заявлението в съда – **15.12.2020 г.**, до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 410 от ГПК, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 262363/16..12.2020 г. по ч.гр.д. 15990/2020 г. по описа на ВРС, 8 състав.

ОСЪЖДА И. С. Я., ЕГН:*****, ге. * да заплати на *, със седалище и адрес на управление гр.*, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата 425,00 лв. – съдебни разноски в настоящото исково производство и сумата от 75,00 лв. – разноски в заповедното производство по гр.д.15990/2020 г. по описа на ВРС, 8 състав

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Варна в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____